

## UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 czerwca 2021 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwoty 296.223,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych, liczonymi od kwoty 296.223,64 zł od dnia 9 marca 2021 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Powodowa Spółka wniosła, również o zasądzenie powyższych kwot w razie wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Uzasadniając żądanie pozwu, powódka wskazała, iż zawarła z pozwaną umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego, na podstawie której powódka zobowiązała się dostarczać pozwanej paliwo gazowe pod wskazany w umowie punkt odbioru przy ulicy (...) w Z.. Jednocześnie strony zawarły aneks, w którym pozwana zadeklarowała minimalne ilości paliwa gazowego, jakie zostaną odebrane w czasie trwania umowy. I. wycena paliwa gazowego określona w aneksie, w związku z decyzją pozwanego o skorzystaniu z przedstawionych warunków, na jakich został zwarty aneks, wynosiła 10,095 gr/kWh. W dniu zawarcia umowy pozwana Spółka została zakwalifikowana do grupy taryfowej sprzedawcy BW-6.

W związku z rozwiązaniem umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego, powódka wystawiła noty obciążeniowe tytułem kary umownej za niedotrzymanie warunków umowy, czyli brak odbioru w okresie obowiązywania aneksu określonej ilości paliwa gazowego. Pozwana pomimo wezwania nie uiszczyła wskazanych należności, wobec czego powódka skierowała sprawę na drogę postępowania sądowego (pозew k. 4-7 akt).

Zarządzeniem z dnia 8 lipca 2021 r. referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym X Wydziale Gospodarczym stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i skierował sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym (zarządzenie – k. 91 akt).

Zarządzeniem z dnia 14 lipca 2021 r. doręczono stronie pozwanej odpis pozwu wraz z załącznikami i zobowiązano ją do złożenia odpowiedzi na pozew w terminie 14 dni, w której ustosunkuje się do żądania zawartego w pozwie, wypowie się co do okoliczności faktycznych i prawnych zawartych w pozwie, powoła wszelkie zarzuty przeciwko żądaniu pozwu oraz zgłosi wszelkie dowody na ich poparcie pod rygorem pominięcia. Ponadto

pouczono pozwaną, iż w przypadku złożenia odpowiedzi na pozew po terminie nastąpi jej zwrot oraz pouczono zgodnie z treścią art. 205<sup>2</sup> § 1 i 2 k.p.c., art. 458<sup>4</sup> § 1 k.p.c. (zarządzenie – k. 94 akt).

**Wyrokiem zaocznym** z dnia 26 sierpnia 2021 r. Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 296.223,64 zł (dwieście dziewięćdziesiąt sześć tysięcy dwieście dwadzieścia trzy złote sześćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 9 marca 2021 roku do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 25.629 zł (dwadzieścia pięć tysięcy sześćset dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu. Nadał wyrokowi zaocznemu nadaje rygor natychmiastowej wykonalności (wyrok zaoczny k. 111 akt).

**W sprzeciwie od wyroku zaocznego** z dnia 14 września 2021 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) pozwana wniosła o : uchylene w całości wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2021 r., oddalenie powództwa w całości, zasądzenie kosztów postępowania od powódki na rzecz pozwanej według norm przepisanych

wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego do dnia zapłaty oraz o zwolnienie pozwanej od kosztów sądowych w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, iż powódka nie wykazała konkretnej podstawy prawnej dającej podstawę do naliczenia kary umownej w określonej wysokości. Pozwana zaznaczyła, iż w ogóle nie wskazano kontraktowej ilości paliwa gazowego, którą pozwana miała obowiązek zużyć i w jakim czasie, ile faktycznie pozwana zużyła i z czym się wiąże wysokość kary umownej określonej w pozwie. Nadto, umowa na dostawę gazu została podpisana przez prokurenta pozwanej M. W. (1) bez konsultacji z członkiem zarządu pozwanej T. P. (1). Zdaniem kary umowna jest rażąco wygórowana (sprzeciw pozwanej od wyroku zaocznego k. 146 - 151 akt).

W dniu 4 października 2021 roku Sąd Okręgowy w Łodzi -X Wydział Gospodarczy postanowił zwolnić pozwaną (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. od kosztów sądowych w całości (postanowienie k. 190-191 akt).

Pismem przygotowawczym z 25 października 2021 r. strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podkreśliła, iż żądana kara umowna nie jest rażąco wygórowana, bowiem sposób jej wyliczenia wynikał z § 7 aneksu do umowy, zawartego w dniu 25 czerwca 2019 r., a nie wystąpiły przesłanki do stwierdzenia siły wyższej, pozwana także nie zgłaszała reklamacji co do dostarczenia paliwa gazowego niezgodnego jakościowo z umową (pismo przygotowawcze powódki k. 211-216 akt).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie (stanowiska stron e-protokół z rozprawy z dnia 4 listopada 2021 r., czas nagrania 00:05:52 i 00:08:00).

#### ***Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:***

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jest podmiotem gospodarczym, wpisanym do KRS-u pod numerem (...). Do przedmiotu działalności powódki należy, między innymi: handel paliwami gazowymi w systemie sieciowym, handel energią elektryczną, sprzedaż hurtowa paliw i produktów pochodnych, sprzedaż hurtowa wyrobów chemicznych, działalność agentów zajmujących się sprzedażą paliw, rud, metali i chemikaliów przemysłowych (dowód: wypis z KRS k. 12-19 akt).

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. jest podmiotem gospodarczym, wpisanym do KRS-u pod numerem (...). Do przedmiotu działalności pozwanej należy, między innymi: sprzedaż hurtowa wyrobów chemicznych, działalność agentów zajmujących się sprzedażą towarów różnego rodzaju, sprzedaż hurtowa niewyspecjalizowana (dowód: wypis z KRS k. 20-24 akt).

***W dniu 25 czerwca 2019 roku*** powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z., zawarły umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego nr (...). Sprzedawca zobowiązał się dostarczać paliwo gazowe gaz ziemny wysokometanowy E (GZ-50), przy ciśnieniu nie niższym niż 100 kPa, do instalacji znajdującej się obiekcie odbiorcy na adres przy ulicy (...) w Z. oraz przenosić na odbiorcę własność dostarczonego paliwa gazowego. Odbiorca oświadczył, że minimalny pobór paliwa gazowego wynosi 385 kWh. Odbiorca został zakwalifikowany do grupy taryfowej sprzedawcy BW-6 i do grupy taryfowej (...) W-6A.1 (§ 1). Umowa kompleksowa została zawarta na czas nieoznaczony (§ 3).

Strony ustaliły następujące zasady rozliczania :

W terminie do siódmego dnia każdego miesiąca gazowego miały być wystawiane 2 faktury wstępne. Wysokość faktur wstępnych miała być obliczona jako suma następujących składników – 25 % należności za paliwo gazowe wyznaczonej według cen i ustalonych w umowie ilości zamówionego na dany miesiąc gazowy paliwa gazowego, części opłaty za usługę dystrybucji paliwa gazowego w wysokości wynikającej z aktualnej taryfy (...), w której zawarte będzie 25 % opłaty zmiennej oraz 25 % opłaty stałej, ustalonej w oparciu o zamówione na dany miesiąc gazowy ilości paliwa gazowego oraz zamówioną moc umowną,

Do siódmego dnia miesiąca następującego po miesiącu gazowym sprzedawca miał wystawiać fakturę rozliczeniową za dostarczone paliwo gazowe w poprzednim miesiącu gazowym, której kwota miała zostać pomniejszona o kwotę wynikającą z faktur wstępnych, o których mowa powyżej.

Należności z tytułu wystawionych faktur miały być regulowane przez odbiorcę w następujących terminach :

Termin płatności faktur wstępnych ustalono na dzień 10 i 20 każdego miesiąca roku umownego. Należności z tytułu wystawionych faktur rozliczeniowych miały być regulowane przez odbiorcę w terminie 14 dni od daty wystawienia.

Złożenie reklamacji nie uprawniało odbiorcy do opóźnienia płatności, zmniejszenia kwoty płatności oraz odmowy płatności (§ 6).

Rozwiązanie umowy kompleksowej mogło nastąpić w każdym czasie za pisemnym porozumieniem stron. Rozwiązanie umowy mogło nastąpić za wypowiedzeniem dokonany przez każdą ze stron złożonym do dnia 15 września danego roku umownego pod warunkiem, że wielkość zamówionej mocy umownej na rok umowny przypadający po roku umownym, w którym składane jest wypowiedzenie wynosi zero. W takim wypadku umowa ulega rozwiązaniu z końcem tego roku umownego, tj. 1 października o godzinie 8. Niezależnie od powyższego, każda ze stron mogła rozwiązać umowę kompleksową zawartą na czas nieoznaczony, składając wypowiedzenie ze skutkiem na pierwszy dzień roku umownego, na który nie została zamówiona moc umowna, chyba że moc umowna została zamówiona na dalszy rok umowny lub lata następne.

Rozwiązanie umowy kompleksowej mogło nastąpić za wypowiedzeniem przez każdą ze stron z zachowaniem siedmiodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku rażącego naruszenia postanowień umowy lub istotnych postanowień (...) przez drugą stronę, pomimo uprzedniego wezwania jej do zaniechania naruszeń i usunięcia ich skutków w wyznaczonym, odpowiednim terminie lub z zachowaniem co najmniej czternastodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku nieprzerwanego działania siły wyższej dłużej niż 30 dni w roku umownym (§ 7).

Wszelkie zmiany umowy, jej wypowiedzenie lub rozwiązanie, wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności z zastrzeżeniem sytuacji określonych w umowie i Ogólnych warunkach umowy (§ 9).

Umowa została podpisana przez upoważnionego przedstawiciela powódki M. W. (2) i prokurenta pozwanej M. W. (1).

Prawa i obowiązki stron regulowała nie tylko umowa, ale również załączniki, stanowiące jej integralną część: załącznik określający ilość zamawianego paliwa gazowego przez odbiorcę, załączniki potwierdzające zgodę odbiorcy na otrzymywanie informacji marketingowych i przetwarzanie danych osobowych, oświadczenie odbiorcy o wyborze sprzedawcy rezerwowego, oświadczenie odbiorcy o przeznaczeniu paliwa gazowego, (...) dostarczania paliwa gazowego określający prawa i obowiązki sprzedawcy i odbiorcy, m.in. terminowe regulowanie należności związanych z realizacją umowy kompleksowej, niezwłocznego pisemnego zawiadomienia sprzedawcy o każdej zmianie okoliczności mającej bądź mogącej mieć wpływ na wykonanie umowy kompleksowej, zamawiania określonych ilości paliwa gazowego, prawo zgłoszenia sprzedawcy zmianę ilości paliwa gazowego w odniesieniu do jednego lub kilku miesięcy gazowych, najpóźniej na 25 dni przed pierwszym dniem miesiąca, którego zmiana ma dotyczyć (zgłoszona zmiana miała polegać zatwierdzeniu lub odrzuceniu przez sprzedawcę w ciągu 20 dni od otrzymania informacji od odbiorcy), cennik „Gaz dla (...) nr 3 (dowód : umowa kompleksowa nr (...) wraz z załącznikami k. 25-61 akt).

W dniu 25 czerwca 2019 r. powódka i pozwana podpisały aneks nr (...) do przedmiotowej umowy kompleksowej (...) , określający cenę paliwa gazowego na podstawie wyceny indywidualnej dokonanej na dzień poprzedzający zawarcie aneksu i opierającą się na cenach rynkowych zakupu paliwa gazowego. Indywidualna wycena paliwa gazowego wyniosła 10,095 gr/kWh.

Odbiorca zobowiązał się do wykorzystywania określonej ilości paliwa gazowego w umówionych okresach, a w zamian za to zobowiązany był do zapłaty na rzecz powoda określonego wynagrodzenia. W przypadku niewykorzystania

Kontraktowych Ilości Obowiązkowych ( (...)) pozwana zobowiązana była do zapłaty kary umownej, która wyliczana była wg. wzoru:

$(...) = 80\% * Iks$ , w którym:  $Iks = IK-SW-NI$ .

gdzie: IK – suma zamówionych ilości paliwa gazowego,

SW – nieodebrane w okresie obowiązywania umowy ilości paliwa gazowego spowodowane siłą wyższą

NI – niedostarczone w okresie obowiązywania umowy ilości paliwa gazowego (z powodu niezgodności z umową) (§ 7).

Aneks został zawarty na czas oznaczony do dnia 31 grudnia 2021 r. i obowiązywał od dnia jego podpisania. Cena indywidualna i warunki płatności określone w aneksie miały obowiązywać w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 roku (dowód : aneks (...) k. 62-67 akt).

Od 1 stycznia 2019r. do 29 lutego 2020r. pozwana realizowała postanowienia przedmiotowej umowy kompleksowej dostarczenia paliwa gazowego, a ilości pobieranego gazu przekraczały ilości zakontraktowane w umowie (dowód: zestawienie k. 245 akt).

W dniu 2 września 2019 r. członek zarządu pozwanej T. P. (1) zwrócił się z prośbą do strony powodowej o zmniejszenie mocy zamówionej w punkcie poboru paliwa gazowego w Z. przy ulicy (...) do wysokości 330 kWh (30 m<sup>3</sup>/h). Ponadto, zwrócił się z prośbą o anulowanie umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego z dnia 25 czerwca 2019 r. wraz z aneksem do tej umowy w związku z planowaną (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z.. Powodem zamierzonej likwidacji przedsiębiorstwa były między innymi: brak rentowności produkcji w związku z olbrzymim importem wyrobów gotowych z D. Wschodu, brak doświadczonej kadry pracowniczej i zbyt wysokie koszty prowadzonej działalności (dowód: pisma pozwanej k. 159-161, zeznania świadka R. P. e-protokół z rozprawy w dniu 4 listopada, czas nagrania 00:24:21).

Pomimo kilkakrotnych próśb i ponagieł pozwanej wnioski o zmniejszenie mocy umownej został rozpatrzony dopiero w dniu 1 kwietnia 2020 roku (dowód: korespondencja mailowa stron k. 162-173 akt).

Pismem z dnia 17 czerwca 2020 r. strona pozwana **na podstawie § 7 pkt 6 umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego z dnia 25 czerwca 2019 r. i** w związku z brakiem porozumienia co do naliczenia mocy zamówionej w okresie od października 2019 r. do kwietnia 2020 r. umowy kompleksowej nr (...) z dnia 31 sierpnia 2018 r., złożyła wypowiedzenie umowy kompleksowej nr (...) i (...) z dniem 17 czerwca 2020 r. Podkreśliła, iż wypowiedzenie umowy jest związane z epidemią C. (dowód: wypowiedzenie umowy k. 174 akt).

W odpowiedzi powódka pismem z dnia 1 lipca 2020 r. potwierdziła rozwiązanie umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego nr (...) i nr (...) na podstawie **porozumienia stron z dniem 15 lipca 2021 r. od godziny 6.00**. Jednocześnie poinformowano pozwaną, że warunkiem rozwiązania przedmiotowych umów jest podpisanie i odesłanie do dnia 10 lipca 2020 r. porozumień, które stanowiły załącznik do niniejszego pisma. Poinformowano, że sprawa demontażu i likwidacji przyłącza gazowego leży po stronie Operatora Systemu Dystrybucyjnego i powinna być uzgodniona z (...) Spółką (...)- Spółka z o.o. Oddział w Ł. (dowód : pismo powódki k. 175 akt, porozumienie w sprawie rozwiązania umowy k. 176 -178 akt).

W korespondencji mailowej 27 sierpnia 2020 r. T. P. (1) (...) zwrócił się z prośbą do strony powodowej o zawarcie umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego. W odpowiedzi z dnia 28 sierpnia 2020 r. powódka zaproponowała podpisanie umowy krótkoterminowej – do 21 grudnia 2020 r. Pozwana nie wyraziła zgody na takie rozwiązanie. T. P. (1) zaproponował podpisanie nowej umowy kompleksowej z przedsiębiorstwem (...) i wyraził wolę spłaty za pozwaną Spółkę wszystkich nieuregulowanych faktur w części dotyczącej zużytego paliwa gazowego i właściwej mocy zamówionej. Ponadto zaznaczył, iż pozwana nie zajmuje **obiektem przy ulicy (...) w Z. od**

**listopada 2019 r.** (dowód: korespondencja mailowa k. 180-182 akt, zeznania świadka R. P. e-protokół z rozprawy w dnia 4 listopada, czas nagrania 00:24:21).

W dniu 22 lutego 2021 r. powódka wystawiła pozwanej notę obciążeniową nr (...), którą naliczyła karę umowną za niedotrzymanie warunków umowy kompleksowej w wysokości 296.223,64 zł. Termin płatności określono na dzień 8 marca 2021 r.

Pismem z dnia 23 lutego 2021 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty wskazanej kary umownej w terminie 14 dni od otrzymania przedmiotowego wezwania. Powódka wskazała, iż podstawą prawną żądanej kary umownej jest § 7 aneksu do umowy kompleksowej z dnia 25 czerwca 2019 r., w związku z którym pozwana jest zobowiązana do zapłaty kary umownej za każdą kWh paliwa gazowego, stanowiącą różnicę pomiędzy (...) a ilością faktycznie odebraną w wysokości 65 % ceny za paliwo gazowe określonej w aneksie obowiązującej w dniu wygaśnięcia aneksu)

(dowód : pismo wraz nota obciążeniowa k. 82-84 akt).

Pismem z dnia 15 marca 2021 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty w wysokości 296.223,64 zł wynikającej z umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego w terminie 7 dni od dnia otrzymania przedmiotowego wezwania na wskazane konto bankowe pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (dowód : przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru - k. 86-88 akt).

Pozwana nie zapłaciła powyższej kwoty (okoliczność bezsporna).

Aktualnie na datę wyrokowania pozwana Spółka nie prowadzi działalności gospodarczej. Kryzys w prowadzonej działalności rozpoczął się w lipcu 2019 r.

Jeszcze w czerwcu 2019r. zapotrzebowanie na gaz w pozwanej Spółce było duże.

W drugiej połowie 2019r. pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. zaczęła ograniczać zatrudnienie. Początkowo w farbiarni przędzy pracowało 40-50 osób. We wrześniu 2019r. było jedynie 15 pracowników.

Gaz był wykorzystywany do ogrzewania pomieszczeń, ale przede wszystkim zasilał wytwornicę pary, która uruchamiała cały proces produkcyjny.

Pozwana Spółka wynajmowała część (...) Spółce (...), która zajmowała się farbowaniem rajstop i zatrudniała około 20 osób. Przedsiębiorstwo to korzystało z wytwornicy pary poprzez przedłużoną instalację, która tylko doprowadzała parę do kolejnych pomieszczeń. Pozwana Spółka nie przerabiała instalacji gazowej, ani pomiarowej.

Pozwana Spółka miała zaufanie do właściciela spółki (...), ponieważ był on znanym przedsiębiorcą i był też właścicielem spółki (...) znanej jako producent rajstop.

W związku z wypowiedzeniem umowy dzierżawy nieruchomości przez Spółkę (...), czego pozwana ostatecznie nie spodziewała się, zmniejszyło się zapotrzebowanie na gaz o 60 %.

Spółka (...) nie uiściła należności za zużyte media w wysokości 240.000 zł brutto (dowód: zeznania świadka R. P. e-protokół z rozprawy w dnia 4 listopada, czas nagrania 00:21:10 - 00:26:39, zeznania prokurenta pozwanej T. P. (1) e-protokół z rozprawy w dnia 4 listopada, czas nagrania 00:50:00 - 00:26:39, 01:25:09, zeznania świadka A. P. e-protokół z rozprawy w dnia 4 listopada, czas nagrania 01:34:13, 01:44:52).

W marcu 2020r. rozpoczął się okres pandemii C..

W okresie pandemii zostali zwolnieni pozostali pracownicy pozwanej, bowiem zapotrzebowanie na farbowaną przędzę spadło o 70 %. Produkcja i utrzymywanie zakładu stało się nieopłacalne.

Planowane działania inwestycyjne, mimo pozyskania inwestora zagranicznego, nie przyniosły efektów. Pozwana Spółka nie wznowiła produkcji. Nie było też chętnych podmiotów, by wynająć od Spółki farbiarnię po M., gdyż zapotrzebowanie na farbowanie przędzy drastycznie spadło. Przemysł tekstylny, odzieżowy, również odnotował spadek produkcji

Obecnie spółka nie prowadzi działalności. **W kwietniu 2020 r.** pozwana ostatecznie zakończyła produkcję (zeznania świadka P. S. e-protokół z rozprawy w dnia 4 listopada, czas nagrania 00:41:28- 00:43:21, zeznania prokurenta pozwanej T. P. (1) e-protokół z rozprawy w dnia 4 listopada, czas nagrania 01:01:42).

T. P. (1)- aktualnie prokurent spółki- o zawarciu umowy zwiększającej zapotrzebowanie na gaz dowiedział się przed sierpniem 2019r. W czasie zawierania tej umowy był na wakacjach. Jego ojciec A. P. po przedłożeniu umowy przez przedstawiciela handlowego powodowej spółki (...) nie przeczytał tej umowy i poprosił o podpisanie jej w imieniu spółki ówczesnego prokurenta Spółki (dowód: zeznania świadka A. P. w e –protokole rozprawy z dnia 4 listopada 2021r. czas 01:38:27).

Pozwana Spółka przy zawarciu umowy nie miała żadnych pytań, ani zastrzeżeń co do treści umowy. Sama wnioskuje o zwiększenie dostaw gazu.

dowód: zeznania świadka A. P. w e –protokole rozprawy z dnia 4 listopada 2021r. czas 01:528:12).

### ***Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.***

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy należy podkreślić, że dla wskazania zasadności i wysokości swoich roszczeń strona powodowa przedłożyła kopie umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego z dnia 25 czerwca 2019 r. zawartej pomiędzy powódką a pozwaną oraz aneks do przedmiotowej umowy. Na mocy przedmiotowej umowy strona powodowa miała dostarczać pozwaną paliwo gazowe, a pozwana była obowiązana do poboru określonej ilości paliwa gazowego i zapłaty ustalonej ceny. Umowa i aneks nr (...) do umowy zawierały podpisy prokurenta pozwanej oraz osoby umocowanej ze strony powódki. Strona powodowa przedstawiła szczegółowe wyliczenie dochodzonej kary umownej.

Brak poboru zakontraktowanych ilości paliwa gazowego w okresie objętym żądaniem pozwu był okolicznością zasadniczo bezsporną, natomiast kwestią sporu między stronami procesu były przyczyny utrudniające pozwaną realizację postanowień przedmiotowej umowy kompleksowej i związana z tym odpowiedzialność pozwanej w postaci zobowiązania do zapłaty kary umownej.

W ocenie Sądu, powódka wykazała dokumentami załączonymi do pozwu zarówno istnienie jak i wysokość istnienia zobowiązania pozwanej. Załączona do akt sprawy kompletna dokumentacja jednoznacznie wykazuje fakt istnienia wierzytelności oraz jej wysokość. Natomiast, brak jest podstaw, by kwestionować w świetle logiki, doświadczenia życiowego wiarygodność zeznań świadków co do przyczyn zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej przez pozwaną spółkę i wpływu pandemii C. na funkcjonowanie tego podmiotu.

### ***Sąd Okręgowy zważył co następuje :***

Powództwo okazało się zasadne w części.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że strony łączyła umowa kompleksowa w rozumieniu art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (t.j. obecnie Dz.U. z 2020 r. poz. 833, dalej również jako pr.energ.), zmodyfikowanej postanowieniami aneksu z dnia 25 czerwca 2019 r. Zgodnie z przywołanym przepisem, dostarczanie paliw gazowych lub energii może odbywać się na podstawie umowy kompleksowej zawierającej postanowienia umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji tych paliw lub energii. W prawie energetycznym, w jego art. 5 ust. 4, została jeszcze wskazana umowa kompleksowa zawierająca postanowienia umowy sprzedaży paliw gazowych lub energii, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii

lub umowy o świadczenie usług magazynowania tych paliw, zawartych przez sprzedawcę na rzecz i w imieniu odbiorcy końcowego z przedsiębiorstwem energetycznym zajmującym się przesyłaniem, dystrybucją paliw gazowych lub energii lub magazynowaniem tych paliw.

W rozpoznawanej sprawie strony łączyła umowa, która z uwagi na jej treść odpowiadała typowi umowy kompleksowej wskazanemu w art. 5 ust. 4. prawa energetycznego. W ocenie Sądu, umowę kompleksową wzmiankowaną w przywołanym przepisie należy uznać za podtyp umowy sprzedaży paliw gazowych ze wskazanym miejscem wydania tych paliw gazowych w miejscu połączenia instalacji odbiorcy z siecią przedsiębiorstwa gazowego.

Należy wskazać, iż przez wzgląd na rozdzielenie działalności obrotu paliwem gazowym od jego transportu sprzedawca nie może zobowiązać się do samodzielnego dostarczania paliwa gazowego. Takie zobowiązanie będzie nieważne na podstawie art. 387 k.c., jako niemożliwe pierwotnie do wykonania z powodów prawnych, które wynikają z art. 9d pr.energ. Stąd za każdym razem przedsiębiorstwo obrotu w celu wykonania swojego obowiązku przewłaszczenia paliwa gazowego musi korzystać z usług innego podmiotu, który z kolei podejmuje wyłącznie czynności przesyłowe. Z chwilą zawarcia umowy kompleksowej po stronie sprzedawcy powstaje zatem obowiązek zorganizowania usługi przesyłowej bądź dystrybucyjnej na rzecz odbiorcy, ale w swoim imieniu. Sprzedawca w celu wykonania tego zobowiązania musi zaangażować podmiot trzeci, którego określone działanie gwarantuje w umowie zawartej z odbiorcą – sprzedawca gwarantuje, że odbiorca paliwa gazowego będzie otrzymywał z sieci zakupione paliwo gazowe, a tym samym, że przedsiębiorstwo przesyłu albo dystrybucji jako podmiot trzeci względem tego stosunku obligacyjnego będzie świadczyć swoje usługi na warunkach określonych umową kompleksową (art. 391 k.c.). Z kolei zakazy wynikające z art. 9d pr.energ. nie pozwalają przyjąć, że sprzedawca zaciąga zobowiązanie do spełnienia usługi przesyłu lub dystrybucji i dla jego skutecznego wykonania posługuje się innym podmiotem (art. 356 w zw. z art. 474 k.c.). Z tych wszystkich względów tzw. właściwa umowa kompleksowa (tj. wskazana w art. 5 ust. 3 pr.energ.) staje się podtypem umowy sprzedaży, w której akcentuje się nieznaną klasycznej konstrukcji sprzedaży obowiązek sprzedawcy do gwarantowania oczekiwanego przez kupującego zachowania przedsiębiorcy zajmującego się przesyłem lub dystrybucją. Z kolei jak słusznie wskazuje A. W.#P. (A. Walaszek#Pyziół, (w:) W.J. Katner, Komentarz do ustawy: Prawo energetyczne t.j. z dnia 15-6-2012 (Dz.U. 2012, Nr 182, poz. 1059), Legalis, opracowanie na podstawie: Prawo zobowiązań – umowy nienazwane. System Prawa Prywatnego. Tom 9, C.H.Beck 2015), umowa sprzedaży paliw gazowych powinna być zatem kwalifikowana jako umowa nazwana – jako podtyp umowy sprzedaży, a to w szczególności z uwagi na dyspozycję art. 555 k.c., zgodnie z którym przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Przepisem, który wprost będzie miał zatem zastosowanie do umowy sprzedaży paliw gazowych i do jej podtypu w postaci właściwej umowy kompleksowej, będzie zatem art. 555 k.c.

Po ustaleniu reżimu prawnego, jakiemu poddana jest umowa łącząca strony, wskazać należy, że w rozpoznawanej sprawie pozwana dokonała wypowiedzenia umowy kompleksowej w oparciu o przepis art. 4j ust. 3 pr.energ., zgodnie z którym odbiorca końcowy może wypowiedzieć umowę, na podstawie której przedsiębiorstwo energetyczne dostarcza temu odbiorcy paliwa gazowe lub energię, bez ponoszenia kosztów i odszkodowań innych, niż wynikające z treści umowy, składając do przedsiębiorstwa energetycznego pisemne oświadczenie. Zaznaczyć przy tym należy, że pozwana mogła wypowiedzieć umowy na podstawie § 7 umowy kompleksowej. Pozwana rozwiązała zatem łączące strony umowy w trybie przewidzianym w umowie, bowiem oświadczenie pozwanej o wypowiedzeniu umowy zostało złożone powódce 17 czerwca 2020 r. odniosło skutek rozwiązujący **z dniem 1 lipca 2020 roku**.

Powyższe rozważania mają charakter porządkujący, bowiem pomiędzy stronami nie było sporu co do tego, że pozwana skutecznie wypowiedziała łączącą jej umowę ze skutkiem **na dzień 1 lipca 2020 roku**. Jak wskazano wyżej, przepis art. 4j ust. 3 pr.energ. w poprzednim brzmieniu, co prawda statuował uprawnienie odbiorcy końcowego do wypowiedzenia umowy poprzez złożenie przedsiębiorstwu (a właściw. – przedsiębiorcy) energetycznemu pisemnego oświadczenia, jednakże nie wyłączał – a wręcz przewidywał – możliwości zapłaty przy tym kosztów i odszkodowań przewidzianych w umowie. Strony taki obowiązek przewidziały w § 7 aneksu z dnia 25 czerwca 2019 roku.

Zdaniem Sądu, rozliczenie wszystkich składników dochodzonej kwoty przez stronę powodową jest zgodne z umową kompleksową, (...) i aneksem do przedmiotowej umowy, a wysokość zasądzonej kwoty wynika z miarkowania kary umownej do poziomu 150.000 zł.

Należy wskazać, że instytucja kary umownej uregulowana została w art. 483 § 1 k.c. Zgodnie z treścią przytoczonego artykułu można zawrzeć w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna).

Zaś w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez dłużnika, omawiany przepis zastępuje art. 471 k.c., a wynika stąd oczywista konstatacja, że nie chodzi tu o każdy przypadek naruszenia przez dłużnika istniejącej więzi zobowiązaniowej, ale tylko o taki, za który dłużnik odpowiada. Prostą konsekwencją powyższego ustalenia jest konieczność zbadania, jak w ocenianym stosunku obligacyjnym kształtuje się zakres okoliczności obciążających dłużnika (por. Nb. 9 do art. 483 [w:] E. Gniewek (współred.), Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. 6, Warszawa 2014). Z drugiej strony z uwagi m.in. na funkcję symplicyjną kary umownej nie tylko pozwany zwolniony jest od obowiązku dowodzenia szkody, ale wręcz zastrzeżenie kary umownej na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania nie zwalnia dłużnika z obowiązku jej zapłaty w razie wykazania, że wierzyciel nie poniósł szkody (vide uchwała SN {7} z 6 listopada 2003 r. III CZP 61/03, OSNC 2004/5/69); z tego względu nie sposób więc obciążyć pozwanego – wierzyciela ciężarem udowodnienia związku między niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania przez dłużniczkę a szkodą wierzyciela, albowiem stanowiłoby to również wymóg pośredniego dowodzenia poniesionej szkody. Oznacza to, że wierzyciela w sprawie o zasądzenie kary umownej, obciąża jedynie ciężar dowodu w zakresie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez dłużnika.

Do przedmiotowo istotnych elementów zastrzeżenia kary umownej zaliczyć należy określenie zobowiązania, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie zrodzi obowiązek zapłaty kary umownej oraz określenie świadczenia pieniężnego stanowiącego karę umowną. Nawiązując do elementu, jakim jest wskazanie zobowiązania należy podkreślić, że zobowiązanie to ma mieć charakter zobowiązania niepieniężnego obligującego dłużnika do świadczenia, ponadto zobowiązanie to może mieć swoje źródło zarówno w umowie stron jak i pozaumowne. Strony mają dowolność w kształtowaniu kary umownej. Oznacza to również, że mogą ją zastrzec na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania lub też powiązać obowiązek jej zapłaty z określonym przejawem jej niewykonania lub nienależytego wykonania.

Co tyczy się określenia świadczenia pieniężnego stanowiącego karę umowną, doktryna wskazuje, że strony formułując omawiane dodatkowe zastrzeżenie umowne powinny wskazać ją oznaczoną kwotą lub posłużyć się innym miernikiem odnoszącym się do stałej wartości ukształtowanym w taki sposób, aby wyliczenie wartości kary umownej było jedynie czynnością arytmetyczną.

Aby mówić o powstaniu obowiązku świadczenia kary umownej niezbędne jest łączne wystąpienie następujących przesłanek: istnienie skutecznego postanowienia umownego kreującego obowiązek świadczenia kary oraz niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. Istotne znaczenie w przypadku analizy przesłanek warunkujących powstanie obowiązku zapłaty kary umownej jest rozkład ciężaru dowodnego. Na wierzycielu ciąży powinność wykazania przesłanki istnienia ważnego postanowienia umownego odnoszącego się do zastrzeżenia kary umownej oraz powinność wykazania faktu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego, do którego odnosi się kara umowna. Na wierzycielu nie ciąży powinność wykazania okoliczności świadczących o odpowiedzialność dłużnika, bowiem korzysta on z domniemania wynikającego z art. 471 k.c. określającego odpowiedzialność odszkodowawczą dłużnika. Stosownie do treści art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że wykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Obalenie domniemania ponoszenia przez dłużnika odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązanie spoczywa na nim. Wykazanie zaistnienia okoliczności powodujących niewykonanie lub nienależyte



wykonanie zobowiązania niezależnych od dłużnika i na które dłużnik nie miał wpływu powodować będzie uchylenie się dłużnika od zapłaty kar umownych.

Kara umowna spełnia również następujące funkcje: kompensacyjną, symplifikującą, prewencyjną (stymulującą) oraz represyjną.

Dodatkowo należy wskazać, że istnieje możliwość miarkowania kary umownej. Przewidziane w przepisie art. 484 § 2 k.c. uprawnienie dłużnika do żądania obniżenia kary przysługującej kontrahentowi z uwagi na ziszczenie się okoliczności przewidzianych w umowie stron, jest materialnoprawnym środkiem jego obrony przed uzasadnionym żądaniem wierzyciela, prowadzącym, w razie uwzględnienia przez sąd tego zarzutu, do częściowego oddalenia powództwa. **Miarkowanie kary umownej jest przejawem prawa sądu do ingerencji w stosunki umowne równorzędnych podmiotów**; katalog kryteriów pozwalających na zmniejszenie kary umownej jest otwarty, co zapewnia możliwość elastycznego orzekania w tym zakresie, pod warunkiem jednak, że takie żądanie zostanie przez dłużnika zgłoszone i wykazane (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2011 r., IV CSK 401/10, nie publ., z dnia 23 maja 2013 r., IV CSK 644/12, nie publ. i z dnia 15 października 2008 r., I CSK 126/08, nie publ.).

Jednakże dostrzec należy, że w orzecznictwie prezentowany był pogląd, zgodnie z którym jeżeli przedmiotem żądania pozwu jest zasądzenie kary umownej, a strona pozwana wnosi o oddalenie powództwa, to uznać należy, że w żądaniu dłużnika nieuwzględniania roszczenia o zapłatę kary umownej mieści się również żądanie zmniejszenia tej kary (vide wyroki SN z: 14 lipca 1976 r. I CR 221/76, OSNC 1977/4/76; 16 lipca 1998 r. I CKN 802/97, OSNC 1999/2/32). Należy więc wskazać, że – zgodnie z art. 484 § 2 k.c. – jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana.

Ustawodawca w art. 484 § 2 k.c. posłużył się pojęciem „rażącego wygórowania kary umownej”, nie wskazując jednak ścisłych kryteriów w tym zakresie. Nie ulega wątpliwości, że użycie zwrotu niedookreślonego pozostawia sądowi możliwość dostosowania przyjętych kryteriów oceny do występujących in casu postanowień kontraktowych dotyczących kary umownej, jak również do okoliczności faktycznych i skutków niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. W orzecznictwie i literaturze przyjęto, że kryteria odniesienia dla dokonywanej przez sąd oceny wysokości kary umownej w kontekście jej rażącego wygórowania stanowią między innymi: stosunek pomiędzy wysokością kary, a wartością całego zobowiązania głównego, zakres i czas trwania naruszenia przez dłużnika powinności kontraktowych, wagę naruszonych postanowień kontraktowych, zagrożenie dalszymi naruszeniami powinności kontraktowych, zgodny zamiar stron w zakresie ustalania celu zastrzeżenia kary umownej w określonej wysokości (np. uwypuklenie przez strony funkcji represyjnej). Skoro **instytucja miarkowania kary umownej należy do tzw. praw sędziowskich, to wybór kryteriów, na podstawie których wysokość kary umownej zostanie poddana kontroli, należy do sądu**. Trzeba mieć jednak na uwadze i to, że kara umowna musi być rażąco wygórowana, czyli że zachodzi ewidentna kwalifikowana niewspółmierność wysokości kary, do tej która powinna być należna w danej sytuacji, przy czym sama wysokość stawki kary umownej nie przesądza o „rażącym wygórowaniu” (por. K.Z. w: G., M. Komentarz KC 2013, str. 907). Jak wskazał przy tym Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 13 czerwca 2016 r. ((...)) miarkowanie kary umownej winno odnosić się do okresu, w którym kontrahent pozostawał w opóźnieniu.

W odniesieniu do przedmiotowej sprawy należy wskazać, że pozwana nie pobierała odpowiedniej ilości paliwa gazowego i nie uiściła za nie określonej ceny, stąd obciążenie karą umowną naliczoną na podstawie § 7 aneksu z dnia 25 czerwca 2020 r. - z uwagi na brak poboru zakontraktowanej ilości paliwa gazowego

Zatem, poza sporem powinno być, że powódka ma prawo dochodzenia należności z tego tytułu. Jednakże, w ocenie Sądu, wysokość tej kary jest rażąco wygórowana, nieadekwatna do okoliczności sprawy. Kara umowna w przedmiotowej sprawie sięgnęła blisko 300.000zł.

Przy ocenie realizacji umowy nie można pominąć, że zgodnie z przepisem art. 354 § 2 k.c., przy wykonywaniu zobowiązania powinien z dłużnikiem współdziałać wierzyciel i dla oceny wykonania tego obowiązku należy stosować te same kryteria, które służą określeniu wzorca należytego zachowania dłużnika, ujęte w art. 354 § 1 k.c. Zakres

obowiązku współdziałania określa treść zobowiązania. Może się on ograniczać do niepodejmowania działań, które uniemożliwiałyby spełnienie świadczenia przez dłużnika, może jednak polegać na pewnej aktywności, jak odbiór świadczenia czy inne jeszcze bardziej ściśle współdziałanie, na przykład przygotowanie pomieszczeń, udostępnienie środków transportu, materiałów, urządzeń albo osób itp. Obowiązek współdziałania z dłużnikiem leży w interesie wierzyciela, gdyż służyć ma wykonaniu zobowiązania, a więc zaspokojeniu interesu wierzyciela, i z tego względu nie wiąże się z możliwością wyegzekwowania go, wbrew jego woli, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Skutkiem naruszenia tego obowiązku jest zazwyczaj zwłoka wierzyciela i jego odpowiedzialność za powstałą szkodę (art. 486 k.c.), możliwość złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego (art. 467 pkt 4 k.c.) oraz inne skutki, określone w przepisach szczególnych (np. art. 549 i 551 k.c.).

W ocenie Sądu, iż strona powodowa nie współdziałała w realizacji przedmiotowej umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego w stopniu wystarczającym. Z ustalonych okoliczności sprawy wynika, iż:

- po zakwestionowaniu przez pozwaną zakontraktowanej ilości paliwa gazowego i wniosku o zmniejszenie tej ilości z dnia 2 września 2019 roku został on rozpatrzony dopiero 1 kwietnia 2020 r.,

- powódka nie uwzględniła trudnej sytuacji pozwanej w związku z zakończeniem umowy dzierżawy przez przedsiębiorstwo (...) i ograniczeniami w prowadzeniu działalności związanej z epidemią C., mimo że stan epidemii negatywnie wpłynął na działalność samej powódki,

- powódka nie wyraziła chęci podpisania nowej umowy kompleksowej i związanej z tym szansy na uregulowanie zobowiązań przez (...) C. T. P. (2), a zaproponowała jedynie podpisanie mało korzystnej dla pozwanej umowy krótkoterminowej.

Realizacja obowiązków umownych przez stronę powodową powinna być brana pod uwagę jako wpływająca na sytuację strony pozwanej i rozwiązania sytuacji spornych.

Nie można pominąć przy miarkowaniu kary umownej na datę wyrokowania, że obecnie pozwana nie prowadzi aktywnej działalności gospodarczej, nie zatrudnia pracowników, nie inwestuje, ponadto występują ograniczenia związane z epidemią C. (pozwana zakończyła prowadzenie aktywnej działalności gospodarczej niedługo po ogłoszeniu stanu epidemii). Co więcej nie zasługuje na uwzględnienie zarzut powódki, iż pozwana odsprzedawała (...) paliwo gazowe, bowiem odsprzedawała jedynie parę wyprodukowaną za pomocą gazu dostarczonego przez powódkę.

Trudno też zarzucić pozwanej, że nie może znaleźć innego podmiotu, który wydzierżawiłby farbiarnię, skoro istnieją obiektywne trudności w prowadzeniu i rozwoju działalności gospodarczej z uwagi na pandemię.

Nie można też nie zauważyć, że z jednej strony powodowa Spółka zgodziła się na rozwiązanie umowy z powodu podanego przez pozwaną Spółkę –pandemia C., a z drugiej strony mimo przyjęcia do wiadomości tych obiektywnych trudności- nie chce uznać tej okoliczności jako przesłanki do miarkowania kary umownej.

Nie powinno też być pomięte i to, że pozwana przedmiot umowy- gaz płynny mogła zagospodarować i sprzedać nawet po większej cenie innemu odbiorcy, nie ponosząc żadnej szkody z tego tytułu, tym bardziej, że ceny gazu systematycznie rosną na rynku. Powodowa spółka nie ma obowiązku magazynowania nieodebranego gazu.

Należy także przypomnieć, że Rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 13 marca 2020r. wprowadzony został na terytorium Polski stan zagrożenia epidemicznego w związku z rozprzestrzenieniem się na terytorium Polski wirusa C.-19. Rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 20 marca 2020 r. wprowadzono na terytorium Rzeczypospolitej stan epidemii. Z kolei przepisy ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem C.-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. 2020 poz. 374) miały na celu ułatwienie walki z epidemią C. (znowelizowana m.in. ustawą z dnia 24 czerwca 2021 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw).

Dostrzegając trudną sytuację przedsiębiorców, ustawodawca przewidział w niej wiele rozwiązań, które w założeniu miały pomóc każdemu przedsiębiorcy zniwelować negatywne skutki epidemii (m. in. zwolnienie ze składek ZUS dla samozatrudnionych, zwolnienie z opłacenia składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, wypłaty z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, pożyczka, zawieszenie poboru zaliczek na podatki, możliwość przyznania świadczenia postojowego, wygaśnięcie zobowiązania najemcy do zapłaty czynszu i wszelkich pozostałych świadczeń pieniężnych za okres obowiązywania zakazu prowadzenia handlu detalicznego).

Trudną sytuację przedsiębiorców dostrzegły również Sądy, szczególnie w kwestii rozliczenia kosztów procesu. Sąd, biorąc pod uwagę wielomiesięczne utrudnienia w prowadzeniu działalności gospodarczej z uwagi na stan epidemii, może obciążyć przedsiębiorcę jako pozwanego w postępowaniu jedynie obowiązkiem zwrotu części tych kosztów, np. kosztami zastępstwa procesowego, szczególnie w sytuacji, że poważne trudności gospodarcze nie były przez nich zawinione i miały charakter niespodziewany, co w sposób oczywisty wpłynęło na ich sytuację finansową (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 2 czerwca 2021 r. I AGa 37/21, Lex nr 3190285).

Ze względu na powyższe dla pozwanej nie prowadzącej aktywnej działalności gospodarczą uiszczenie całej kwoty z tytułu kary umownej byłoby zbyt dużym obciążeniem. Charakter prowadzonej działalności, wypowiedzenie umowy dzierżawy przez (...) i brak nowego dzierżawcy, ograniczenia związane z epidemią C., w tym zawężenie rynków zbytu dla produktów pozwanej i brak współdziałania powódki w realizacji przedmiotowej umowy kompleksowej dały podstawy – w cenie Sądu- do skorzystania z instytucji miarkowania kary umownej.

W pozostałym zakresie oddalił powództwo jako bezzasadne (co do 50% kary umownej).

Uchylenie wyroku zaocznego nastąpiło na podstawie art. 347 k.p.c., zgodnie z którym po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Przepis art. 332 § 2 k.p.c. stosuje się odpowiednio.

Sąd uznał za przekonującą argumentację strony pozwanej podniesioną w sprzecznie, co do okoliczności i przyczyn, dla których pozwana Spółka nie odebrała bezpośrednio odpisu pozwu i zawiadomienia o terminie rozprawy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. (stosunkowy rozdział).

Koszty procesu poniesione przez powódkę to 14.812 zł tytułem opłaty od pozwu i 10.817 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz opłaty od pełnomocnictwa (całość 25.629 zł). Koszty poniesione przez pozwaną to 10.817 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz opłaty od pełnomocnictwa. Całość kosztów procesu, to 36.446 zł. Powódka wygrała sprawę w 50 %. Zatem, 50% z całości kosztów procesu, to kwota 18.223 zł. Pozwana Spółka powinna zwrócić stronie powodowej różnicę między poniesionymi kosztami 25.629zł- 18.223 zł =

7406 zł.

## ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
2. projekt uzasadnienia przygotowany przez asystenta-po korekcie sędziego zatwierdzony.
3. sprawdzić numerację całości akt.

21,XII,21r. SSO Barbara Kubasik